

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

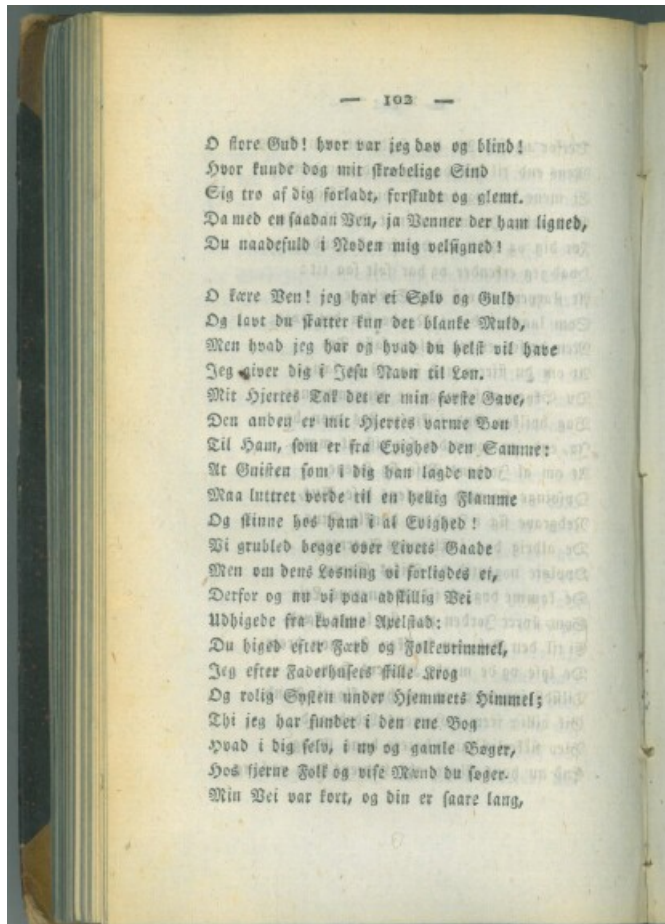
Titel: Udrag fra Saga. Nytaarsgave for 1812

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 102. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1811_171-txt-shoot-idm4212/facsimile.pdf (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

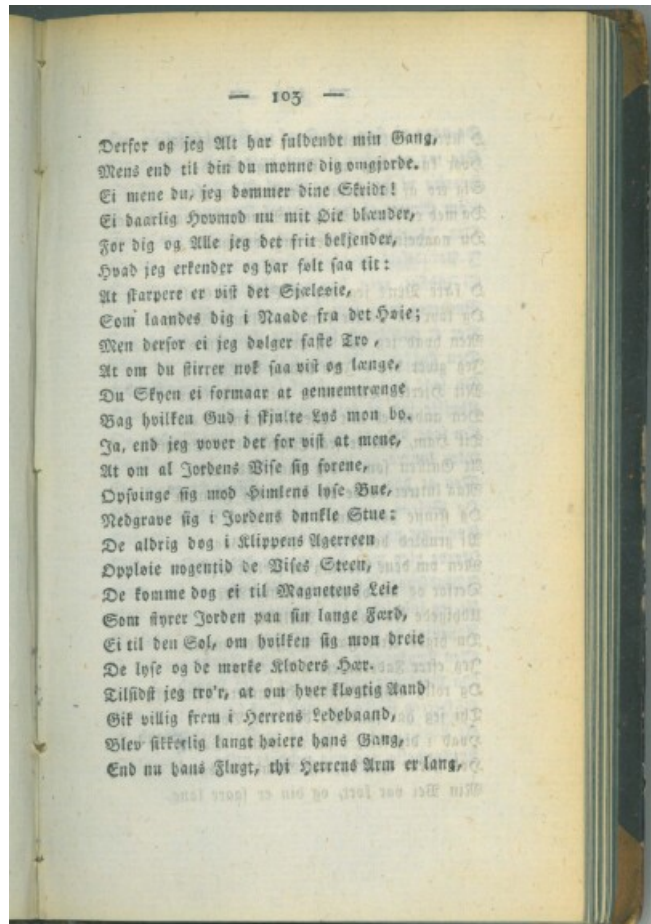
[Læs CC0-erklæringen](#)

— 102 —

D kære Gud! hver var jeg dog og blind
 Hvor kunde dog mit strabelige Sind
 Sig tro af dig forlade, forstude og glemt.
 Da med en saadan Ven, ja Venner der ham ligned,
 Du naadefuld i Nøden mig velsigned!

D kære Ven! jeg har et Epls og Guldrings
 Og lovt du Fættér kun det blanke Ruld,
 Men hvad jeg har og hvad du helst vil have
 Jeg giver dig i Jesu Naam til Lon.
 Mit Hjertes Tak det er min første Gave,
 Den andeg er mit Hjertes varme Bon
 Til Ham, som er fra Evighed den Samme:
 At Gaiiken som i dig har lægt ned
 Naa luttret berde til en hellig Flamme
 Og sinne hos ham i al Evighed
 Vi grubled begge over Livets Gaader
 Men om dens Løsning oi forstodes et,
 Derfor og nu vi paa adskillig Wei
 Udhigede fra Kvaterns Nælskab
 Du hige efter Færd og Holkevrimmel,
 Jeg efter Raderhælses stille Krog
 Og rolig Sogten under Hjemmets Himmel;
 Thi jeg har fundet i den ene Bog
 Hvad i dig selv, i ny og gamle Bøger,
 Hos fjærne Folk og vise Mand du søger.
 Min Wei var kort, og din er saare lang,

— 105 —

Derfor og jeg At har fuldendt min Gang,
 Mens end til din du monne dig omgørde.
 Ei mene du, jeg dommer dine Skride!
 Ei daarlige Hovmod nu mit Sie blænder,
 For dig og Alle jeg det frit beklender,
 Hvad jeg erkender og har selv saa tit:
 At stærkere er vist det Sjælesie,
 Som laandes dig i Naade fra det Hæie;
 Men derfor ei jeg dolger sakte Tro
 At om du kirrer nok saa vist og længe
 Du Skyen ei formaar at sennemtrænge
 Bag hvilken Gud i finkte Lys mon bue
 Ja, end jeg vover det for vist at mene
 At om al Jordens Wise sig forene
 Opfange sig mod Himlens lyse Bue,
 Nedgrave sig i Jordens dunkle Stue;
 De aldrig dog i Klippens Agerreen
 Dyppe sig i Dødsens Bises Steen,
 De komme dog ei til Magnetens Leie
 Som styrer Jorden paa sin lange Færd,
 Ei til den Sol, om hvilken sig mon dreie
 De lyse og de mørke Kløbers Hær,
 Lilsidst jeg tro'r, at om hver klogtig Mand
 Gik villig frem i Herrens Ledebaand,
 Blev stikkelig langt høiere hans Gang,
 End nu hans Flugt, thi Herrens Arm er lang.

